

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 193.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939171552/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

hed, som vakte denne brændende Længsel og Uro i hendes Hjerter. Uge efter Uge ventede den stakkels Pige forgjæves, og den Efterretning hun langt om længe fik, tjente kun til at forøge hendes Spænding: Rygtet gik, at en Cand. Verner var blevet udnævnt til Adjunct ved Skolen i den nærmeste Kjøbstad. «Uden at lade mig det vide!» tænkte Tyra. «Det er jo umuligt, det maa være en Anden af samme Navn.» Endelig stod Udnævnelsen i Avisen »J. Verner« var Candidatens Navn, og Folk fortalte for ganske vist at han var forlovet med Grosserer Feilbergs smukke Datter; de ventedes en af Dagen i Besøg hos hendes Onkel som eiede en Herregaard der i Eggen. Tyra hørte ikke til de svage Characterer der forsædlig lukke Øinene for Virkeligheden for at bevare en Illusion. Men hun elskede selv for høit – hun troede for ubetinget paa Kjærligheden, til at hun skulde tvivle om Johannes Verners Troskab. Den Tanke var aldrig opstaaet i hendes Sjæl, at Frøken Feilbergs Forlovede var hendes Elsker – det forekom hende som en tilfældig Omstændighed, at dets Fornavn begyndte med samme Bogstav, og hun var for optaget af sin Bekymring for ham, til at lægge Mærke til Folks hinanden modsigende Beskrivelser af den forventede Adjuncts personlige Egenskaber. Men hendes Uro voxede med hver Dag, og naar den Tanke at Johannes var død, paatrængte sig hende, var ingen af hendes Venner istand til at trøste hende. Kun Minonas Selskab søgte hun altid med Begjærighed, thi hun gjorde intet Forsøg paa at svække hendes Sorg – hun forstod den, og græd med hende.

I flere Dage havde Minona undgaaet Viggo; han saae hende kun i Selskab med Helene, og naar han søgte hende var hun i Almindelighed hos Tyra. Naar de talte sammen, var der en Kulde og Stoithed i hendes Svar, som ængstede ham mere end de voldsomme Udbrud af hendes Følelser, thi den Sjælekval hvormed disse Øieblikkes Fatning var tilkjæmpet, afprægede sig smerteligt i hendes Ansigt – og bragte ham til at spørge sig selv om ikke hans Fasthed var Grusomhed – om den Lidenskab der boede i dette elselige Hjerter kunde være syndig for Guds Øine. Men heller aldrig havde menneskelig Lidelse været mere skikker til at vække Deltagelse og Beundring. Hun syntes at have opgivet sig selv, og kun leve for sine Kjære. Hun var saa mild og taalmodig i sin Sygdom – maaskee fordi den skulde bringe hende Døden – og søgte saa kjærligt at trøste

Helene, at hendes Elskværdighed aldrig havde vist sig i et mere rørende Lys.

En Dag da Viggo var gaaet alene ud og havde besøgt hver Plet i Skoven og dens Omegn, hvortil der knyttede sig Erindringer fra hans forrige Besøg, saae han Minona sidde paa Engen i Nærheden af et lille Bondehuus, og binde en Krands af de faae Græsstraae, Blade og halvvisne Tusindfryd som bragtes hende af nogle Bønderbørn, hvoraf hun var omgivet. En lille Pige havde slynget sine brune Arme om hendes Hals, og betragtede hendes Arbeid med straalende Øine, imens de Andre legede og dansede omkring dem. »Du skal danse med!« udbrød pludselig et af Børnene, og de øvrige maatte enstemmigt: »ja søde Minona skal danse – med mig – med mig!« Hun betragtede dem med et ubeskriveligt Blik, reiste sig langsomt, tog en af de Smaaes Hænder i sine og begyndte at danse, imens de andre jublende skreg: »med mig – med mig!« Men pludselig brast hun i Graad og gik bort, efter at have trøstet Børnene med at hun vilde komme tilbage, men Viggo fulgte hende ind i Skoven, og saae at hun kastede sig ned paa Jorden og hulkede som om hendes Hjerter skulde bryde. Han nærmede sig og løftede hende op i sine Arme. I dette Øieblik var al Kulde og Bitterhed langt fra hendes Sind, hun saae op til ham med et døende Blik og udbrød i en Tone der sønderrev hans Hjerter: »O Viggo! jeg kan ikke udholde disse Lidelser – det er Dødens Smerter uden Dødens Lindring! Jeg har været for lykkelig – derfor kan jeg ikke underkaste mig denne græselige Skjæbne – derfor har jeg kæmpet imod den, kæmpet til mine Kræfter forlod mig – Sundhed, Liv, – alt har jeg sat til i denne Strid og alt har været – forgjæves. Tænk hvad det vil sige at kæmpe forgjæves Nat og Dag – at lide som jeg har lidt – uden at dø!«

»Troer du at jeg har staaet udenfor denne Kamp?« spurgte Viggo med dyb Bevægelse. »Har jeg ikke følt baade din og min egen Smerte?«

Minona stirrede et Øieblik paa ham, og svarede i en medlidende Tone: »Jo, stakkels Viggo! du ser syg og bleg ud – men Sygdom er ikke det værste – den er Lindring for den Ulykkelige – thi i den er der dog Haab! Jeg, der har elsket Livet saa høit, er drevet saavidt at jeg kalder Døden til Hjælp mod Livets Qvael. Ved du hvad der er